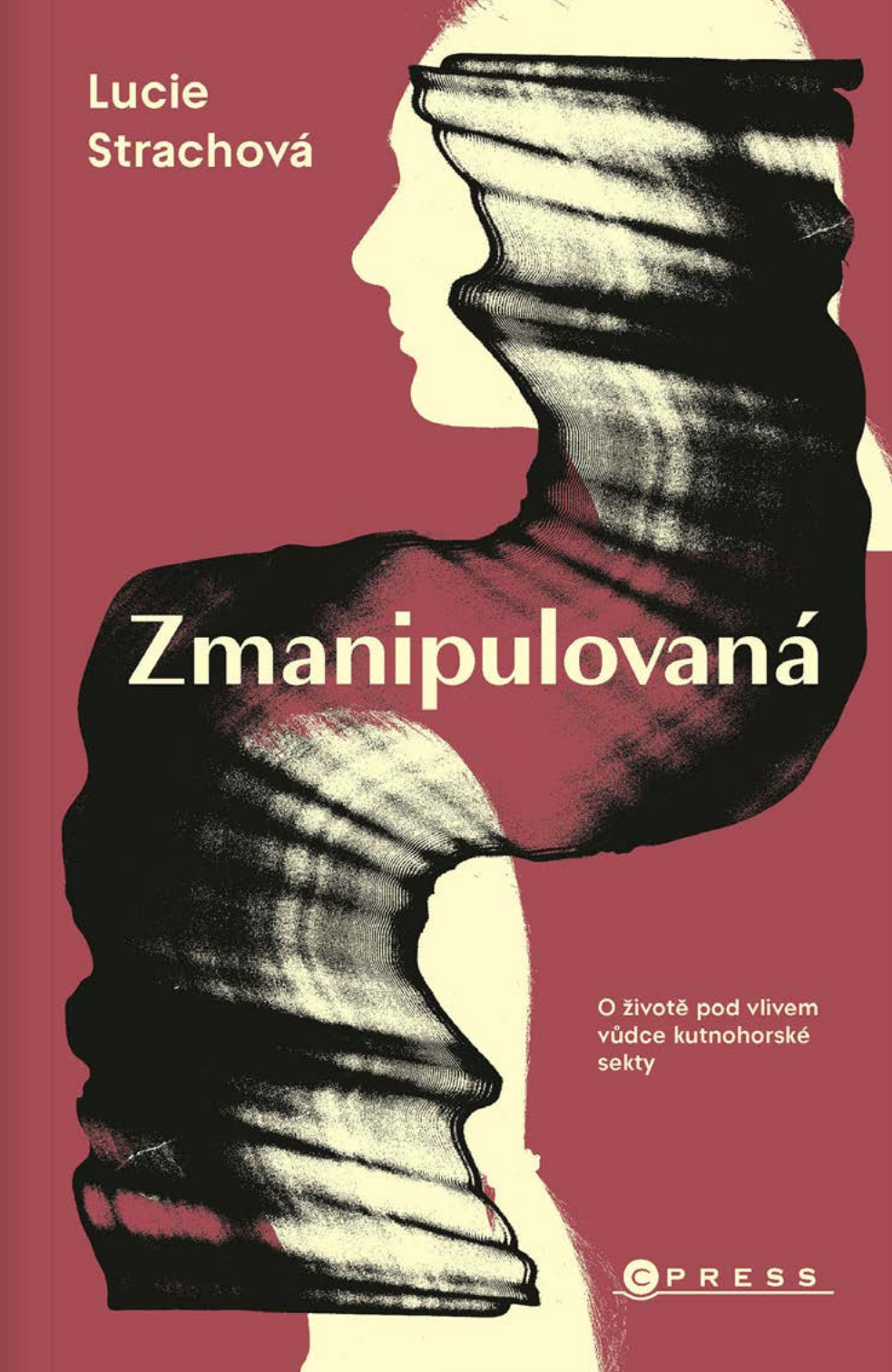

Lucie
Strachová

Zmanipulovaná

O životě pod vlivem
vůdce kutnohorské
sektý

 CPRESS

Zmanipulovaná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Strachová

Zmanipulovaná – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Lucie Strachová

Zmanipulovaná

Ačkoli jsou události i postavy popsané v této knize založené na skutečnosti, došlo při jejich literárním zpracování k úpravám a přizpůsobením potřebám díla, nelze je tedy bezezbytku zaměňovat s reálnými osobami a situacemi.

© Lucie Strachová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-264-5937-8

ISBN e-knihy 978-80-264-5973-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

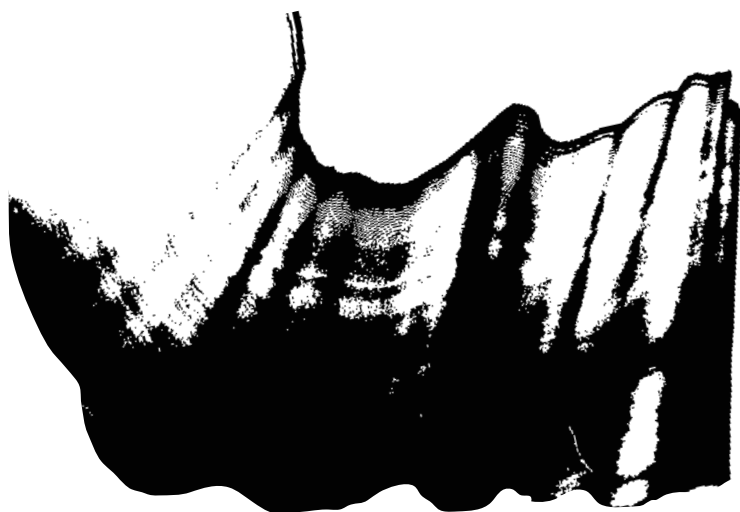
ISBN e-knihy 978-80-264-5974-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5956-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Lucie Strachová

Zmanipulovaná

Prolog

26 let, 6. 2. 2023

Od jeho zmizení uběhly už čtyři měsíce. Ze dne na den se zrušila léčebná sezení, ale nikdo nám neřekl nic bližšího. Měli jsme čekat, co bude dál. Byla jsem den ode dne zoufalejší. Bez jeho podpory můj život přestával dávat smysl. Jediné, co mě drželo nad vodou, byla myšlenka, že na nás dohlíží, léčí nás na dálku a brzy se k nám vrátí. Schovávala jsem si pětistovku za každé sezení, které neproběhlo, a doufala, že mu tu obálku plnou peněz budu moci brzy předat.

Seděla jsem na malé pohovce uprostřed pokoje, na kolenou otevřený deník, v ruce modré pero. „Říša mi opravdu moc chybí. Chtěla bych ho vidět. Snad ví, že stojím neustále při něm. Nikdy ho neopustím,“ psala jsem do tlustého zápisníku a na stránku tu a tam ukápala slaná kapka. Když jsem dokončila poslední větu, deník jsem zavřela a otupěle zírala na bílou zeď přede mnou. Slzy, které mi tekly po tváři, jsem už ani necítila. Dělal mi společnost skoro neustále a nahradily tak pihy, které mou tvář zdobily dříve. Venku na slunci jsem ale trávila tak málo času, že se postupně přestaly objevovat. Natáhla jsem ruku ke stolu, kde ležel mobil – mé poslední spojení s okolním světem. Znovu jsem neodolala a otevřela jeden z mnoha uložených článků.

„Pražští kriminalisté vyšetřují vraždu. Stopy údajně vedou do Kutné Hory,“ četla jsem nadpis. Tam se můj pohled zastavil, nemusela jsem pokračovat, obsah jsem už znala nazpaměť. Našla jsem ho před několika dny a pečlivě zkoumala každé slovo, které by mohlo prozradit víc, než autor zamýšlel. Rychlým pohybem palce jsem otevřela druhý text, jenž vyšel o pár dní později. „V kutnohorském případě jsou z vraždy obviněni dva lidé,“ prohlížela jsem si ilustrační fotku, na které policista nasazoval železka neznámému muži. Obě zprávy mohly být jen

nepříjemnou shodou okolností, která mi zbytečně zaměstnávala hlavu. Jenže včera vyšel třetí článek. A ten způsobil, že se mé myšlenky dočista zbláznily. „Obětí vraždy je muž z Kutné Hory, stopy vedou k sektě,“ přejala jsem očima poslední titulek, ale tentokrát jsem neměla možnost začít si mezi řádky vkládat vlastní domněnky a interpretace – text byl zamčený. Neodvážila jsem se zadat své platební údaje a zaplatit pár desítek korun, abych článek otevřela. Nešlo o peníze, měla jsem strach, že by si mě policie mohla podle zadaných informací dohledat. Představila jsem si, jak těžkooděnci vráží do mého bytu a tisknou mě ke zdi – to vše jen kvůli pár slovům nějakého novináře, která vůbec nemusela být pravdivá. Byla jsem odkázaná na pouhý titulek. I ten jsem si ale ve snaze zjistit, jestli by s námi mohl mít něco společného, přečetla několikrát.

Vtom mě vyrušilo klepání na dveře. Byla jsem domluvená s Agátou, že přijde na čaj, a tak jsem prošla chodbou a automaticky otevřela dveře. Místo ní přede mnou ale stál táta. Žaludek se mi sevřel rozčilením. „Proč už mě konečně nenecháš na pokoji! Stokrát jsem ti říkala, že s tebou nechci mít nic společného,“ vyletěla jsem na něj dřív, než stihl cokoliv říct. Chtěla jsem rychle zabouchnout, ale zdálo se, že táta to čekal, a dveře přidržel.

„Slyšel jsem, co se stalo. Jen jsem chtěl vědět, jestli jsi v pořádku,“ řekl zkroušeně, aniž by na moje předchozí slova jakkoli reagoval. „Nevím, o čem to mluvíš,“ odvětila jsem stroze a znovu chytila za kliku. „Doneslo se ke mně, že Ríša zemřel. Vím, co pro tebe znamenal,“ pokračoval. Celá jsem ztuhla.

Když jsem se vzpamatovala, prudce jsem zabouchla dveře a snažila se popadnout dech. Do hlavy se mi nahrnula krev,

všechno bylo v mlze. Přestože jsem tátovi už dávno nedůvěřovala, najednou do sebe začalo všechno zapadat. „Ne, to není možný. Ne, ne, ne, ne, ne!“ opakovala jsem stále dokola, jako by to mohlo změnit skutečnost. Sesunula jsem se k zemi a propukla v nezadržitelný pláč. Když dorazila Agáta, našla mě na zemi schoulenou v klubíčku. Dokázala jsem ze sebe dostat jen jedinou větu: „Chci umřít, nemůžu tu být bez něj!“

7–11 let, 2003–2007

„Tak šup do postele, holky! Za chvíli jsem u vás,“ zavolal na nás z kuchyně táta. Moje o tři roky starší sestra Nela právě kreslila další ze svých obrázků, které se jí vždy náramně povedly. Jak se skláněla nad skicák, dlouhé hnědé vlasy jí padaly do tváře a hnědé oči měla přimhouřené soustředěním. Stála jsem vedle a závistivě jí nakukovala pod ruku. Zdálo se mi nespravedlivé, že ona tak nenuceně kreslí obrázky, za které by se nemusel stydět žádný dospělý, zatímco já stěží zvládnou vybarvit omalovánku bez přetahování. Očekávala jsem, že táta každou chvíli vstoupí do pokojíčku, rozzáří se nad její kresbou a s pýchou pronese, „že je celá on“. Tu větu opakoval až příliš často – alespoň mně se to tak zdálo. Pokud totiž byla sestra celá táta, znamenalo to, že na mě zbývala máma, což se mi do budoucna nezdálo jako žádná velká výhra.

Přestože jsem k mámě určitým způsobem vzhlížela, nevšimla jsem si, že by měla na něco talent nebo v něčem vynikala. Můj obdiv k ní byl postavený na samozřejmé, nepodmíněné lásce dcery k matce. Muži o ní často říkali, že je krásná, ale ona se vždy jen usmála, jako by jim nevěřila. Měla jsem ráda její dlouhé černé vlasy, modrozelené oči a nezaměnitelný úsměv. Jenže ten se objevoval spíš výjimečně – nejčastěji když k nám přišla návštěva. Z toho jsem naopak neměla radost já. Znamenalo to, že ji druhý den neuvidím až do oběda. Často vstávala pozdě, mrzutá a podrážděná. Občas jsem si říkala, že musí být opravdu nešťastná, ale pak ji táta tak dlouho škádlil a popichoval, až se

spolu začali smát – a my s Nelou s nimi. Nakonec táta mámu obejmul a dal jí několik velkých pus. S Nelou jsme se smály, odvracely pohled a křičely, ať toho nechají. Ale já jsem měla ve skutečnosti skrytou radost, že se mají rádi.

„Jak to, že ještě nejste v postelích?“ napomenula nás máma, která se z ničeho nic objevila ve dveřích. Ruce měla namazané zinkovou mastí, aby zmírnila bolestivý ekzém, jenž nás obě dlouhodobě trápil. Trochu jsem ztuhla, protože její výraz napovídal, že dnes se ani tátovi nepodařilo ji rozesmát. „Už letíme, mamí,“ vypískla jsem nervózně, okamžitě vyšplhala na palandu a zabalila se do peřiny. Měla jsem pocit, že jsem se narodila s jakýmsi senzorem, který dokázal měřit všechny máminy výrazy, pohledy i tón hlasu. Tenhle senzor mě mnohokrát zachránil před nepříjemnostmi a včas zmapoval situaci, abych se jí mohla přizpůsobit. Pozorovala jsem z palandy Nelu, která stále seděla u stolu a teprve zavírala skicák. Nele asi senzor zapomněli při porodu dát, pomyslela jsem si. Přestože jsem ležela poslušně v posteli, probouzel se ve mně známý neklid. Nalepila jsem čelo na studené zábradlí palandy, abych mohla pozorovat situaci, ke které se dole schylovalo. Až teď jsem si všimla, že máma má zčervenálý obličej, což znamenalo, že ještě před chvílí plakala. „Nelo, no tak dělej! Mamka ti něco řekla!“ zavolala jsem směrem k sestře, ale ta jako by má slova neslyšela. Projel mnou vztek, netušila jsem, na koho se zlobím víc – jestli na Nelu, že zbytečně provokuje a je lhostejná k máminým pocitům, nebo naopak na mámu, že je neustále tak smutná a rozmrzelá. „Nelo! Slyšelas mě?“ zeptala se máma přísným hlasem, když viděla, že její první pokyn měl jen poloviční účinnost. „Jo, slyšela. Tak si to

snad můžu uklidit, ne,“ odpověděla lhostejně Nela, zatímco cpala penál do skříně.

Máma rozčileně pozorovala, jak Nela zavírá skříňku, posouvá skicák na roh stolu, zhasíná lampičku a na vše má spoustu času. Přála jsem si mámu pohladit, uklidnit ji, ale byla jsem moc daleko a nepřipadalo v úvahu, že bych z postele vystrčila byť jen jediný prst. Už se zdálo, že se schyluje k výbuchu, ale v tu chvíli vešel do pokojíčku táta připravený zachránit celou situaci. Všiml si mámina výrazu, Neliných lhostejných pohybů a okamžitě zakročil: „To je tak, když v jednom domě žije beran s býkem, že, Lucinko?“ prohodil žertovně a s úsměvem na mě mrkl. Pohledem zavadil o skicák a rychlým pohybem nalistoval sestřin nový výtvar: „To je krása, ty máš to kreslení po mně! A teď šup do postele!“ zhodnotil nadšeně a postrkoval sestru blíž k posteli a dál od mámy, která si jen povzdechla a posunula skicák na místo, kam patřil. Nela zalezla do postele, přikryla se a poklepala rukou na matraci, aby si k ní táta přisedl. Ten se na mě znovu usmál a posadil se na určené místo. „Tak dobrou noc,“ řekla máma a poslala nám vzdušný polibek. „A prosím tě, máš je uspat, tak ne, že se tady zase budete ještě další hodinu chichotat,“ upozornila tátu a nasadila prosebný výraz. „Neboj, rychlá pohádka a budou spát jako miminka, že, holky?“ „Joo, jasně!“ horečně jsme přikyvovaly, i když jsme věděly, že takový slib můžeme jen těžko dodržet. Máma si znovu povzdechla a odešla z pokoje.

Spánek byl ale momentálně poslední věcí, na kterou jsem myslela. V napjatém očekávání jsem přitiskla hlavu blíž k zábradlí,

abych alespoň trochu viděla na tátu, který nám každý večer před spaním vyprávěl vymyšlenou pohádku o dvou čarodějkách. První z nich, Lulu, byla podle táty krásná, štíhlá a vždy chytře vyřešila jakoukoliv situaci. Nunu byla naopak plnějších tvarů a ne úplně hezká ani bystrá. Táta ji vypodobňoval přihloupkým hlasem, který nás pokaždé rozesmál. Ohledně vykreslení postav jsem měla smíšené pocity. Byla jsem pyšná na to, že jsem Lulu, která se zdála být naprosto dokonalá. Jenže při jejích pasážích se nám klížily oči. Stěží jsme se udržely vzhůru, abychom nepřišly o scénu, kde se konečně objeví Nunu, při jejíchž průpovídkách jsme se nepřestávaly hihňat a smát. Chudák Lulu, přemýšlela jsem často, je naprosto dokonalá, a přesto to pořád nestačí.

„Co kdybych to prostě snědla?“ napodobil táta přihloupkým hlasem Nunu a obě jsme se sestrou vyprskly smíchy. Lekla jsem se, že tentokrát jsme se zasmály až moc nahlas. Po očku jsem sledovala dveře, zda se otevřou a bude v nich stát rozzlobená máma. „Ale to nemůžeš Nunu, takhle se věci neřeší. Budeme to muset opravit!“ namítla pištivým hláskem Lulu. Dveře se ani po pár minutách nehnuly.

Když se pohádka chýlila ke konci a Lulu právě pronášela závěrečné poučení, Nela už klidně oddechovala. „A po kom jsem já, když je Nela celá ty?“ zašeptala jsem tátovi do ucha, když se před odchodem nakláněl, aby mi dal pusku na dobrou noc. „Ty jsi přece taky celá já,“ šťouchnul do mě s úsměvem. „Teď mám sice černé vlasy, ale ve tvém věku jsem byl úplněj blondáček stejně jako ty,“ chlácholil mě vlídným hlasem

a prstem si ukázal na černé kudrliny, jež pomalu ustupovaly zvětšujícím se koutům. „Navíc máš po mně velké čelo!“ nezapomněl na jeden z jeho nejčastějších vtipů. Své vypouklé čelo jsem nemohla vystát od chvíle, kdy mě na něj rodiče upozornili a rozhodli se, že bude nejlepší schovat ho za pečlivě stríženou ofinu. Táta často vtipkoval, že bych na něj měla být hrdá, stejně jako je on pyšný na to svoje, protože prozrazuje vysokou inteligenci. Jenomže jeho slova mě nijak zvlášť neuklidnila. „Ale já myslím, jako na co mám talent, když Nela tak krásně kreslí,“ šeptala jsem dál. Jeho nechápavost mě provokovala k hlasitějším otázkám. Táta se na chvíli zamyslel. V hlavě jsem si představovala jeho odpovědi – vždyť ty krásně tančíš a už v sedmi letech píšeš příběhy, jsi rozená spisovatelka. „Ty jsi ta nejposlušnější holčička na světě!“ vysoukal ze sebe a usmál se, jako by se mu ulevilo. „Nejposlušnější holčička na světě,“ znělo mi v hlavě ještě chvíli poté, co za sebou zavřel dveře. „Nejposlušnější holčička na světě,“ opakovala jsem si slova tak dlouho, dokud jsem neusnula.

2

Celé dopoledne jsme strávili přípravami oslavy dědových padesátin, která probíhala ve vystěhované garáži vyzdobené krepákem a balónky. Uprostřed rozlehlé místnosti stálo několik stolů seřazených za sebou jako vagony, pokrytých bílými ubrusy a obestavěných plastovými židlemi. Na veškeré přípravy a výjimečnou atmosféru jsem se těšila. Netušila jsem, že se dospělí

těší možná ještě víc – jenže spíš na to, až si usrknou z průsvitné sklenky a jejich tělo zaplaví hřejivé opojení.

Celá rodina se slavnostně nastrojila, jen my se sestrou jsme byly navlečené do bavlněných legín a nevýrazných triček. S Nelíným účesem si nikdo hlavu nelámал. Mně svázali světlé vlasy do dvou krátkých culíků připomínajících palmy. Pečlivě sestřiženou ofinu mi sčesali do čela. Skoro až obřadně jsme vítali všechna přijíždějící auta postupně parkující na naší obrovské zahradě za domem. Z vozů vylézali vzdálení příbuzní – tety a strýcové, jak jsme je se sestrou oslovovaly, abychom si to zjednodušily. Mnoho dalších známých přišlo po svých, protože bydleli ve stejné vesnici, a ti nejbližší příbuzní nám již od rána pomáhali s přípravami.

Po několika hodinách bujarých oslav byl uvnitř garáže těžký, vydýchaný vzduch, kterým se linul zvláštní štiplavý zápach nejrůznějších druhů alkoholu. Se sestrou a bratrance Milanem jsme pomáhali u pivní pípy. Bratranec, hnědooký kluk s vlasy na ježka, který byl jen o rok mladší než Nela, se chopil pípy a zbytek večera ji nepustil. Na nás se sestrou zbylo roznášení piva. V popraskaných dlaních jsem pyšně nosila püllitry s hnědou tekutinou a běhala od stolu ke stolu. „To bude pro mě!“ zavýskal většinou ten nejveselejší strýc, jehož tvář barvou připomínala přezrálé rajče. „Ty seš ale šikovná holčička,“ pochválil mě a já jsem ucítila z jeho dechu páchnoucí odér. Byla jsem mu vděčná, že tentokrát přeskočil část, při které neústupně vyžadoval, abych se mu posadila na klín. Jako správná servírka jsem s úsměvem pokynula hlavou, svižně se otočila na patě a odcupitala zpět k pípě pro další rundu. Ještě jsem stihla okem mrknout po mámě.

Její tvář už také pomalu červenala, což zvýraznilo pupínky, které se jí v posledních měsících rozlezly po obličeji. Zdálo se, jako by ji vyrážka chtěla celou spolknout, přesto se alespoň na chvíli zdála spokojená a usmívala se na všechny strany.

K její pohodě přispívala skutečnost, že seděla daleko od babičky, její matky. Dříve mě udivovalo, že je jejich vztah plný napětí a hádek, když spolu bydlí v jednom domě. Později jsem začala zjišťovat, že právě ona blízkost má na pnutí mezi nimi zásadní vliv. Babička mi s oblibou vyprávěla příběhy z mámina dětství: jak mámu chtěla zbavit dudlíku, tak jí ho namočila do hořčice, ale máma si spokojeně mlaskala, nebo jak se máma mokrá válela v písku a volala, že je přece řízek. Z jejich historek jsem cítila nostalgii a lásku, věděla jsem, že se dřív musely mít rády. Přesto se máma babičce už několik let vyhýbala, jak mohla, a babička jí neřekla jinak než Petruno. Ačkoliv já jsem napětí mezi nimi pociťovala v každém gestu i pohledu, pro okolí nebylo na jejich vztahu nic výjimečného. Obě si dávaly velký pozor, aby navenek nedaly nic znát. V sázce byla pověst rodiny, což si dobře uvědomovaly.

„Lucinko, přines mi taky něco k pití,“ zavolala na mě babička. „Už běžím, babi,“ odpověděla jsem a okamžitě jsem vystřelila pro další láhev prosecca. Když jsem se vrátila, soustředěně jsem dolévala všechny prázdné skleničky. „No, jen koukněte, jaký to má hrozný – a o Petruně ani nemluvim,“ vzala mě babička za ruku a ukázala ji přisedícím kamarádkám. Na jejich tvářích se střídaly chápavé a rozladěné výrazy. „To je opravdu hrůza, a doktoři vám nepomohli?“ zeptala se jedna z nich. „Ani mi nemluv,“ prohlásila babička nasupeně. „Lítaj

s tím po doktorech už několik let a nic nepomáhá. Dostaly mastičku s kortikoidama, ta na chvíli zabrala a pak to bylo ještě horší,“ stěžovala si dál, zatímco já jsem mezi nimi nervózně stála s nataženou rukou. Neměla jsem ráda, když se o mém ekzému mluvilo nahlas. Překvapilo mě, že babička neřekla nic o bylinkářích a léčitelích, které máma také navštívila. „Vždyť to víš, Petrunka to má taky od mala a doteď se toho nezbavila. Tenkrát jí na to doktor dal nějakou černou mastičku, to se jí loupaly celý ruce,“ pokynula na jednu z kamarádek a nahnula se pro červenobílou krabičku cigaret. Využila jsem příležitosti a nenápadně zmizela u dalšího stolu.

„Šup, Lucinko, jdeme na to!“ zavolal na mě táta. Konečně je to tady, zaradovala jsem se a ucítila jsem lehké napětí. Čekalo nás vystoupení, které jsme pečlivě nacvičovali několik dní. Táta podobná vystoupení připravoval na všechny možné oslavy a stal se tak hlavním komikem rodiny. Jeho vtipné básničky a scénky nesměly chybět na žádné sešlosti. Když jsem byla dost stará, abych udržela v hlavě pár naučených vět, mohla jsem se k němu připojit. „Haha, tak utíkej, cvičená opičko,“ rýpnul si Milan, ale jeho slova se mě nijak nedotkla. Běžela jsem chodbou za tátou. Byla jsem ráda středem pozornosti. Milovala jsem hlasitý smích diváků. Pobavený potlesk pro mě byl balzámem na duši. Táta vždy dokázal vychytat pro naše vystoupení správný čas. Poznal, kdy je návštěva dostatečně posilněná alkoholem, aby ho ocenila.

Když jsem doběhla za tátou, postrčil mě na volný plácek obklíčený stoly. Postavil se vedle mě a s noblesou uvedl nás

narozeninový dárek pro dědu. Už v úvodní řeči použil několik vtipných rýmů, takže se obecenstvo začalo ihned smát. Pár nadšenců zatleskalo, jiní se zdáli být nervózní, protože jsem jim nestihla donést objednané pivo. Děda seděl kousek od nás a s úsměvem poslouchal. „Tak ti, milý dědečku, to nejlepší přejem, obejmí babičku a my tě rozesmějem,“ začala jsem do ticha zvonivým hláskem. „Opravdu ti dědoušku přejem jen to krásný, tak utři si tu slzičku a večer radši zhasni,“ pokračoval táta. Při posledním verši zvýšil hlas a vesele mrkl do publika. Další rýmy s nadsázkou popisovaly dědův život a smích obecenstva sílil. Byla jsem pyšná na tátu, že dokáže něco takového vytvořit, ale také na sebe, že jsem toho součástí. Tahle chvíle byla naše a nikoho jiného. Bylo to něco, co jsme měli společného, co nám nikdo nemohl vzít – ani máma, ani Nela, ani nikdo jiný. Vnímala jsem, jak velkou sílu má humor a nadsázka. Táta si v básni dovoľoval utahovat si z věcí, které by jindy o dědovi nahlas neřekl. Ten se smál a modré oči mu svítily spokojeností.

Představení jsme zakončili vtipem, který všechny rozesmál. Rozezněl se mohutný potlesk. Chytili jsme se s tátou za ruce a několikrát se hluboce uklonili. Tváře mi hořely nadšením a culíky na hlavě neposedně vlály. Po pár pochvalách od vzdálených tetiček jsem se vrátila s několika prázdnými půllitry k pípě. „Zejtra přijedu k vám, máma mě nemůže hlídat,“ zazubil se Milan, když jsem mu podávala sklenice. Hrklo ve mně. „Jo, to je super,“ odpověděla jsem přidušeně. Zachvátil mě nepříjemný povědomý pocit a nepustil se mě po zbytek večera.

„Dáš si kafe?“ zavolala jsem z okna na tátu, který zrovna přijel z práce. Právě otevíral žlutě natřená vrata, aby mohl autem zajet na zahradu. S úsměvem mi zamával a kývl na znamení souhlasu. Bylo mi teprve sedm, ale vařit dospělým kávu jsem se naučila už dávno. Zařídila jsem si tím pomyslnou vstupenku do jejich světa a zároveň pojistku, že si ti zajímaví dospělí v klidu sednou ke stolu a věnují mi trochu pozornosti. Tátovi jsem zalila kávu a položila ji na stůl. Na protější místo jsem pro sebe připravila kakao. Když jsem zaslechla, jak se otevřely domovní dveře, nedočkavě jsem vyskočila a utíkala do chodby. Občas jsem mu vyskočila na záda a odmítala se pustit. „To mám ale těžký batoh!“ stěžoval si táta naoko. „Jo, já jsem tvůj batoh a máš hodně učení,“ smála jsem se přes celou chodbu, než došel do kuchyně a posadil mě na židli.

Dnes byl ale jeden z těch dní, kdy jsem ho jen spořádaně objala, vzala mu pracovní tašku a trpělivě čekala, než se převlékne do domácího oblečení a přisedne si ke stolu. Když procházel kolem mé židle, nepatrně jsem sebou trhla. Táta nás jednou za čas testoval, zda si pamatujeme základní pravidlo, které nás učil: tělo vždy připravené, brada na prsa. V tomto cvičení šlo o to, že ve chvíli, kdy jsem to čekala nejméně, prošel kolem mé židle, prudkým pohybem do ní strčil a já jsem se skácela i se židlí zády k zemi. „Co jsem říkal? Kde má být brada?“ zeptal se se smíchem, zatímco nade mnou stál a já se držela za hlavu. „Na prsou,“ odpověděla jsem a snažila se zadržet slzy. „Přesně

tak,“ smál se dál táta. Nebyl důvod mě litovat, nedodržela jsem jednoduché pravidlo. Tento cvik nás učil s představou, že nám jednou zachrání život, a za to by měl být člověk přece vděčný. Párkrát se mi podařilo stáhnout v inkriminovaný okamžik bradu na prsa, a přestože samotný pád bolel stejně, hlava se nedotkla země. „No vidíš!“ radoval se táta a plácal mě po zádech. Byla jsem na sebe pyšná, ale zároveň od té chvíle neustále ve střehu.

Tentokrát mi do židle nešťouchl, jen ji opatrně obešel a konečně se posadil naproti mně. Hned jsem na něj vyrukovala s dotazem: „Tatí, jak jsi to minule myslel, když jsi říkal, že není jen jeden bůh?“ „Ale no tak, Lucinko. Vždyť to je přece nad slunce jasné. Někdo věří, že bůh je jen jeden, ale pravda je taková, že boha můžeme najít všude,“ odpověděl, zatímco si přidal do kávy pár kostek cukru. „Jak jako všude?“ nechápavě jsem zakroutila hlavou. Než stihl odpovědět, napodobila jsem jeho gesto a přidala si do svého kakaa také kostku cukru. „Bůh není žádná postava, žádný člověk. Je to všeobjímající energie, která je ve všem. Ve vzduchu, v květinách i kamenech. Třeba i tady,“ řekl a ukázal na prázdnou židli vedle sebe. „Aha, už tomu asi začínám rozumět,“ odpověděla jsem znalecky s bradou opřenou o dlaň. „Takže bůh je třeba i v hodinách?“ zkoumavě jsem pohlédla na hodiny visící nade dveřmi. „Přesně tak. Je to taková silná energie, která prostupuje vším. Je jedno, jak ji pojmenujeme – bůh, energie, vesmír. Na tom nezáleží. Nezáleží ani na tom, jestli v něj věříme. Prostě tu je,“ dořekl myšlenku a napil se už skoro studené kávy. Vše, co říkal, na mě hluboce zapůsobilo. Fascinovala mě představa, že svět není jen plochý,

jednoduchý, takový, jaký si ho někteří lidé představují, ale máme kolem sebe něco silnějšího, co nás přesahuje. „Tatí, a vyložíš mi příště zase karty?“ zeptala jsem se ještě, abych se ujistila, že se mnou další den počítá. Naposledy jsem se karet ptala, čím se jednou budu živit, a z odpovědi jsem nebyla úplně nadšená. Rozhodla jsem se proto, že to zkusím znovu. „To víš, že ano,“ odpověděl spokojeně táta.

Chtěla jsem, aby povídal dál, ale v ten moment vešla do kuchyně máma a naše společná chvílka byla u konce. „Běž utřít prach,“ pokynula mi a políbila tátů na tvář. Zdálo se, že není v nejlepší náladě. V poslední době jsem byla utírání políček ušetřena, protože mě prach štípal na popraskaných prstech. V koupelně jsem vzala do jedné ruky Pronto, do druhé hadr a utíkala zpátky do kuchyně. „Nene, tady ne, musíme s tatínkem něco probrat. Začni v obýváku,“ vyzvala mě máma. „Hmm,“ zamumlala jsem nespokojeně. Obývací pokoj, největší místnost v celém domě, byl přeplněný políčkami a prosklenými skříňkami plnými různých sošek, skleniček, fotografií v rámečcích a všelijakého harampádí. Jednou jsem se pokusila mámu oblafnout, utřela jsem jen ty nejviditelnější plochy a nastříkala Pronto do vzduchu, aby provonělo celou místnost. Má lest byla ale prokouknuta a máma se na mě dva dny ani nepodívala. Pro ni byla lež nejhorší zradou, pro mě neuvěřitelně kouzelným nástrojem, pokud zůstala neodhalena.

Šourala jsem se pomalými kroky do obývacího pokoje, ale dveře do kuchyně jsem nechala otevřené, abych slyšela, co si tam povídají. Klekla jsem si na měkký koberec a opatrně

sundávala drahé kameny a minerály z dolních poliček, kde jich bylo požehnaně. Všechny jsem je dokázala s jistotou poznat, protože jsme s tátou několikrát do roka navštěvovali různé výstavy – vltavín, citrín, achát, ametyst. Nejraději jsem měla růženín pro jeho barvu a vlastnosti, o kterých mi táta říkal. Ten náš ale časem vybledl a ztratil své jemné růžové zbarvení, protože byl dřív umístěný tak, že na něj denně pražilo slunce.

Z kuchyně jsem slyšela především tátu, ale mluvil potichu, takže jsem nerozuměla, co přesně říká. Věděla jsem však, že stačí chvílku počkat – když rodiče zůstávali v místnosti sami, vždycky jeden z nich nakonec zvýšil hlas. Na prázdnou poličku jsem nastříkala Pronto. Z rozprašovače vyletěla bílá pěna a přistála na tmavém dřevě. Pokračovala jsem dál, dokud nepřipomínala vrstvu sladké šlehačky na zmrzlinovém poháru. Sem tam jsem do pěny prstem nakreslila srdíčko, čtvereček nebo sluníčko. Poté jsem svůj výtvar přikryla hadrem, který nasákl voňavou hmotu. Po dolních poličkách jsem se přesunula k malé knihovničce. Při pátečním úklidu jsem si pravidelně prohlížela obal každé knihy a sem tam přečetla pár podtržených vět, které si táta nebo máma zvýraznili.

Jako první jsem vzala do ruky knihu s názvem Rady bylináře Pavla: přírodní léčba bylinami a životním magnetismem. Máma mi vyprávěla, že u autora knihy párkrát byla, aby jí pomohl vyléčit ekzém. Její ruce však byly i po několika návštěvách suché a plné boláků, a tak k němu přestala jezdit. Léčivé rostliny byly jednou z prvních cest, kterou naše rodina zkusila. Máma obešla i mnoho dalších bylinkářů, od kterých si nakoupila

desítky různých kapek. Následně jsem z poličky vyndala Velkou knihu věšteckých umění. Já sama jsem znala jen numerologii a tarologii, protože ty se táta učil nejraději. Taroty měl schované na nejvyšší polici, kam jsme s Nelou nedosáhly. Toužila jsem si je prohlédnout blíže, protože je zdobily nádherné obrázky, ale táta mi vysvětlil, že na ně nesmí sahat nikdo kromě něj. Vždycky než začal vykládat, rozložil je do vějíře a párkrát s nimi zamával nad zapálenou svíčkou, aby je zbavil cizí energie. Máma byla jednou dokonce u věstkyně, která jí řekla, že se s tátou rozvede. Ten se tomu jen smál a vykládal to jako vtipnou historku, když přišli její přátelé. „Chápete? To by mě zajímalo, kde by Petra ulovila dalšího inženýra,“ bavil se táta a celá návštěva s ním.

Postupně jsem z poličky sundávala další knihy, prohlížela si obálky, které jsem už beztak znala nazpaměť, a četla jejich názvy: Hovory s Bohem, Otevření duchovního oka, Čakry: centra energie a Reiki: praktické léčení. Na poslední z nich byla fotka mladé ženy se zavřenýma očima a dlaní zvednutou před obličejem. Připomínala mi mámu, která také prošla kurzem reiki, přestože se mu nikdy více nevěnovala.

„Ta minulá léčitelka byla k ničemu, nic jsem necítila a nic se nezměnilo. Už nikam nechci,“ zaslechla jsem konečně mámin hlas. „Pšt, neřvi tolik, nikdo o tom nesmí vědět. On pracuje potají,“ snažil se ji utiшит táta, ale sám mluvil tak nahlas, že jsem jeho slovům dobře rozuměla. „Doporučili mi ho rodiče a víš, že oni na takové věci nevěří. To už musí něco znamenat. Zkusíme ještě tohohle, a když bude taky k ničemu, už se na to vykašlem,“ pronesl prosebně. Mluvil o prarodičích, ke kterým jsme jezdili jen velmi málo. Děda si vždy utahoval z mých pih

a nikdy nezapomněl zmínit, že „se mi na nos vykálely mouchy“. Nele zase nosil různé meče a brnění, jako by si chtěl alespoň zčásti splnit svůj dávný sen o vnukovi.

Přišlo mi krásné, že má táta o mámu pořád takovou péči a snaží se jí všemi prostředky pomoci. On sám žádným zdravotním problémem netrpěl, ale pro nás nepřestával hledat pomoc. „A co to je vůbec za chlapa?“ zeptala se máma, přestože tón jejího hlasu napovídal, že tátovu nabídku nakonec odsouhlasí. „Nějaký Richard, už prý pomohl hodně lidem. Léčí v Kutné Hoře, to nemáme tak daleko a Lucinku máme vzít rovnou s sebou,“ řekl ještě táta a podle zvuku, který jsem zaslechla, vstal od stolu. Představovala jsem si, že právě mámu láskyplně objímá. „Dobře, tak to zkusíme,“ odpověděla máma.

4

Přestože jaro oficiálně začalo už před měsícem, počasí jako by se zbláznilo. Venku jsme chodili v zimních bundách a na travnatých plochách se stále držely poslední zbytky sněhu. Vystoupily jsme s Nelou z autobusu a zamířily směrem k našemu domu. Chodníky ve vesnici byly plné děr a rozbředlého sněhu. „Budeme přeskakovat kaluže?“ zeptala jsem se Nely a rovnou jsem se jedné z nich malým skokem vyhla. Nela se na mě ani nepodívala, jako by žila ve svém světě, do kterého jsem nepatřila. Hlavu měla svěšenou, hnědé vlasy jí zakrývaly tvář, takže jsem neviděla, jestli se na mě alespoň po očku podívala. Přestože její mlčení nebylo nic nového, cítila jsem, že tentokrát má konkrétní

důvod. Nejspíš je pořád naštvaná, že jsem včera schovala svačinu do její tašky, pomyslela jsem si. Většinou jsem si z oběda jen párkrát zobla a na namazaný rohlík úplně zapomněla. Když máma zavolala, ať jí přineseme svačínové boxy, málem mi vyskočilo srdce z hrudníku. „Sakra, zapomněla jsem!“ šeptala jsem si pro sebe. Už před měsícem jsem zjistila, že vyhazovat svačiny doma není nejvhodnějším řešením. Prvního pokusu si nikdo nevšiml, ale hned druhou svačinu máma z kuchyňského koše vytáhla a s rozzuřeným výrazem s ní napochodovala za mnou. Svačiny jsem potom začala vyhazovat cestou ze školy po různých koších ve městě. Včera jsem ale byla tak zamyšlená, že jsem jídlo donesla zpátky domů. Měla jsem na sebe hrozný vztek. Jak jsem mohla zapomenout? Chtěla jsem se za každou cenu vyhnout tomu, abych byla důvodem mámina zkaženého dne, ale žádný koš v domě nepřípadal v úvahu. Nevím, co mě to napadlo. Vzala jsem netknutý rohlík a vložila ho do sestřiny prázdné krabičky. Když si máma Nelu zavolala, aby se zeptala, proč nesnědla svačinu, sestra na ni vytřeštila oči. „Ale já jsem svůj rohlík snědla, tenhle není můj,“ zmateně pohlédla na mámu, která okamžitě nasměrovala pohled na mě. Rozbušilo se mi srdce. Obě čekaly na vysvětlení, ale ze mě padaly jen nesrozumitelné výmluvy, kterým bych nevěřila ani já sama. Máma se mnou zbytek dne nepromluvila, ale já se přesto cítila ublíženě, že věří víc Nele než mně.

„Ahoj!“ volala na nás z okna babička, zatímco jsme se s Nelou ploužily po chodníku. Náš dvougenerační dům velikostí kraloval celé vesnici. Jeho šedivá fasáda působila chladně a nad zahradou, která rozlohou připomínala malé fotbalové hřiště, vyčnívaly

dva balkony. Dům byl rozdělený na dva byty. V dolním jsme bydleli my a v horním děda s babičkou. Máma nám vyprávěla, že dřív to bylo naopak, ale když jsme se narodily, byty se vyměnily. „A až budou děda s babičkou hodně staří, tak si to zase vyměníme, aby nemuseli chodit do schodů,“ opakovala jsem často. Babička vždy čekala u otevřeného okna a mávala na nás, když autobus projížděl okolo. „Ahoj!“ opětovala jsem radostně pozdrav. Nela jejím směrem jen neurčitě mávla rukou.

„Dneska nás hlídá babička,“ připomněla jsem mrzuté Nele, která právě odemykala vstupní dveře. Ta si svým klasickým tempem sundala boty, bundu a otočila se na mě: „Ne, nikdo nás už hlídat nemusí, nejsme malý děti.“ Jen to dořekla, zmizela v našem bytě. „Já ale k babičce chodím ráda, a navíc jsem o tři roky mladší,“ ušklíbla jsem se a vyplázla jsem jazyk směrem k místu, kde Nela předtím stála. Zula jsem si boty, sundala bundu a běžela nahoru za babičkou. „Ahoj babí!“ Můj hlas se nesl světlým bytem. Vběhla jsem do chodby a zatočila přímo do kuchyně. Babička stála u staré kuchyňské linky, v pozadí zapnutou televizi. Rozeběhla jsem se směrem k ní a silně ji objala. „Babí, dneska skoro spojím ruce,“ hlásila jsem pobaveně, přestože abych opravdu dokázala spojit na jejích zádech ruce, byla by potřeba minimálně ještě jedna taková Lucka. „To bude tím, že jsem měla včera k večeři pomeranč,“ rozesmála se babička. Byla to taková naše společná hra – já jsem roztomile vtipkovala, že ji nemůžu obejmout a že je babička, jak má být, a ona se smála a pak mě pochválila, že jsem oproti ní hubeňoučka jako proutek.

„Jak bylo ve škole?“ pronesla babička a posadila se ke stolu. „To je jedno, babí, už budou dávat Texas Renžra?“ neodpověděla

jsem a stočila jsem řeč na to, co mě teď zajímalo mnohem víc. Nedočkavě jsem sáhla po ovladači, abych přepnula stanici na správný program. Zbožňovala jsem sedět vedle babičky a sledovat dospělácké seriály. Společně jsme se smály a hlásily vtipné repliky ještě dřív, než to stihli udělat samotní herci. Walker, Texas Ranger byl můj nejoblíbenější. Spravedlivý a pohledný muž, co přijde a všude nastolí pořádek. Dobro z něj přímo číselo. Stejně tak jsem milovala po očku sledovat babičku, která pozorovala všechny scény s ještě větším zaujetím než já. „Tak a teď přijde a všechny tam srovná do latě!“ hlásila nadšeně pokaždé, když se blížila závěrečná scéna. Jednu ruku měla v pěst a energicky jí máchala, v druhé držela napůl oloupaný pomeranč. „Jo, teď přijde a všem dá přes čumák!“ náruživě jsem ji napodobovala a nemohla se přestat smát.

„Nene, nejdřív mi řekni, jak ti to jde ve škole. Mají tě všichni rádi?“ zeptala se babička zvědavě a přisunula ovladač k sobě. „Jo, babí, všichni mě mají rádi,“ odpověděla jsem se strachem, že na mém výrazu pozná, jak je to ve skutečnosti. Neměla jsem to srdce jí říct pravdu – že je to každý den jinak. Některé dny se se mnou spolužačky kamarádí, půjčují si ode mě gelovky a vyměňují si se mnou samolepky, ale častěji se stává, že přijdu do školy a jsem pro ně vzduch. Situace se den za dnem mění a je stejně tak nevyzpytatelná jako počasí. „To je dobře! Musíš být oblíbená! Férová holka, ke které si všichni přijdou pro radu... A nesmějí se ti kvůli ekzému?“ zeptala se ještě, přestože se zprvu zdálo, že ji moje první odpověď uspokojila.

Při slově ekzém jsem sebou nepatrně trhla a schovala ruce za záda. Dlaně jsem měla suché a vrásčité, na dlaních vystupovaly červené, šupinaté skvrny, které mě neustále svědily a pálily. Kvůli ekzému jsem byla nervózní pokaždé, když nás v družině vychovatelka vyzvala, ať uděláme dvojice a chytíme se za ruce. Na plavání jsem seděla na vlhké lavičce vedle učitelky a pozorovala, jak si ostatní hrají ve vodě. „A proč ona zas neplave?“ zavolal přes celý bazén kluk z vedlejší třídy. „Jéžiš, ty to nevíš?“ chopila se šance jedna z mých spolužaček a odpověděla dřív, než se učitelka stihla vůbec nadechnout. „Ona má přece ty hnusný ruce.“ „Ekzém!“ opravila ji učitelka ostrým tónem a vyslala směrem k ní přísný pohled. Tahle scéna se s drobnými obměnami opakovala několikrát za měsíc.

„Nene, babi, nikdo se mi nesměje,“ odpověděla jsem vyčerpaně. „To je moc dobře, moc dobře!“ pochvalovala si babička. „A nemáš hlad?“ zeptala se ještě. „Nene, babí, jsem úplně plná. Na obědě jsem se hrozně přecpala,“ zalhala jsem a jednou rukou si párkrát pohladila břicho. Ve skutečnosti jsem se oběda ani nedotkla, stejně jako svačiny, kterou se mi dnes podařilo vyhodit včas. Na základě včerejší zkušenosti jsem se rozhodla svou lest vylepšit a mazaně jsem rozdrobila malý kousek rohlíku do krabičky, aby byla má historka o něco autentičtější. Neměla jsem hlad, můj žaludek byl neustále stažený nervozitou. Měla jsem pocit, že se do něj nic nevejde. „To jsi šikovná, že tak krásně jíš,“ chválila mě babička, „stejně máš štěstí, ty hubeňoure! Tvoje tělo si ani nevšimne, že jsi toho tolik spořádala.“ „Tak jdeme koukat, už budou dávat Renžra,“ dodala a konečně sáhla po ovladači, aby přepnula na správnou stanici.

„Takže ten pán je kouzelný a vyléčí náš ekzém?“ zeptala jsem se potichu mámy, když jsme nastupovali do auta. Přestože nás čekala dlouhá cesta, vyjeli jsme až o půlnoci. Připadalo mi to jako skvělé noční dobrodružství, navíc jsem druhý den ráno nemusela do školy. Oknem jsem viděla jen černočernou tmou a pár projíždějících aut. Prohlížela jsem si své popraskané ruce a představovala si, jak jsou najednou úplně čisté – bez suchých míst, šupinek a bolesti. Máma trpěla snad ještě víc, ale nedávala to najevo. Že se jí ekzém zhoršil, jsem poznala podle toho, že myla nádobí v rukavicích. Někde v Kutné Hoře existoval pán, který mě i moji mámu téhle otravné bolesti zbaví.

Po hodině cesty naše modrá oktávka zastavila uprostřed kutnohorského sídliště u jednoho z mnoha paneláků. Vystoupili jsme z auta, ale k mému překvapení jsme ještě několik dlouhých minut čekali. „Nikdo o nás nesmí vědět, musíme být jako myšky,“ pošeptala mi máma a opatrně mě objala. „Mami, a jak dlouho bude to léčení trvat?“ zeptala jsem se, protože naše noční dobrodružství se mi zatím nezdálo moc zábavné. „Půl hodiny. Takže pokud půjdeš první, velká ručička bude na šestce,“ naklonila se ke mně a zašeptala mi přímo do ucha. Poté si položila ukazováček na pusu, aby mi dala najevo, že odtě už je opravdu potřeba mlčet. Všude bylo ticho, které narušovalo jen občasné drkotání mých zubů vyvolané kousavou zimou. Nerozuměla jsem, proč tak dlouho čekáme. Začínala jsem být netrpělivá. Konečně se otevřely vchodové dveře a v nich

se objevily dvě ženy. „Můžete jít nahoru. Šesté patro,“ šeptla potichu jedna z nich. Na chodbě jsme vstoupili do velkého výtahu, který nás vyvezl až do nejvyššího poschodí. Do tmavé chodby dopadal tenký proužek světla linoucí se z pootevřených dveří jednoho z bytů. Když jsme přišli blíž, dveře se otevřely dokořán a v nich stála statná mužská postava, kterou jsem si v tu chvíli nestihla dostatečně prohlédnout. Muž nám pokynul, abychom si sundali boty. Rodiče se poslušně zuli a boty nechali na chodbě. Rozpačitě jsem je následovala.

Oproti tmavé chodbě byl byt příjemně světlý a pečlivě uklizený. Dospělí prošli do obývacího pokoje, tak jsem šla opatrně za nimi. Místnost byla velká, celou jednu stěnu zakrývaly skříně plné knih a malých figurek zobrazujících rytíře a různá zvířata. Na protější stěně visely meče, zahnuté do půlměsíce. „To jsou katany – samurajské meče,“ zašeptal mi táta, který si všiml, jak si místnost prohlížím. Znalecky jsem pokývala hlavou, jako bych to už dávno věděla. Přestože jeho byt se mi zdál úchvatně magický, ze samotného Richarda jsem byla zklamaná. Neustále jsem si ho prohlížela a nemohla pochopit, jak mě může vyléčit takový obyčejný člověk. Vůbec nevypadal, jak jsem si ho představovala. Nezdál se být kouzelný. Na velké hlavě mu zbývalo už jen pár vlasů, na velkém křivém nose mu seděly brýle. Vypadal, jako by žádnou návštěvu nečekal. Na sobě měl jen tílko odhalující jeho silné ruce, teplákové kraťasy a dlouhé barevné ponožky vytažené skoro až do půlky lýtek, na nohou křiklavě zelené pantofle. „Dobrý den,“ špitla jsem potichu, když mi podával ruku, a schovala se za tátou. Ten mě dloubl do zad a popostrčil dopředu, jak to dělával vždy, když jsem u něj hledala

bezpečné místo, kam bych se mohla ukrýt. Rodiče se posadili na pohovku, která stála naproti stěně s knihovnou. Richard si přitáhl židli a posadil se bokem k rodičům. „Postav se tady vedle mě. Stůj rovně, nohy dej trochu od sebe, ruce podél těla,“ dával mi klidným, ale pevným hlasem přesné pokyny. „Zkus se nehýbat a opravdu se narovnej,“ dodal, zatímco levou ruku jemně položil na mé břicho a pravou na záda.

Způsob léčení mě nijak nepřekvapil. Podobalo se to reiki, které jsem dobře znala. Snažila jsem se jeho pokyny plnit s naprostou přesností. Po chvíli mi ale začaly dřevěnět nohy a celé tělo mě pobolívalo, jak bylo snahou nepohnout se ani o milimetr napjaté a v křeči. Nedovolila jsem si otočit hlavu, abych se podívala na rodiče. Bylo ticho. Bedlivě jsem sledovala staré pozlacené hodiny, které stály na polici přímo naproti mně, a doufala, že se velká ručička brzy dostane na šestku. Necítila jsem na sobě nic zvláštního, až na ty nohy – každou minutou mi těžkly. Krátce nato mě začalo svrbět za uchem. *Už jen pár minut. Nezapomeň, nesmíš se pohnout!* Zaslechla jsem v hlavě zcela nový hlas. „Všechno v pořádku?“ naklonil se ke mně Richard. „Ano,“ špitla jsem potichu. Ani mě nenapadlo stěžovat si na malicherné problémy, jako bylo svrbění ucha a bolavé nohy. Po chvíli Richard odtrhl ruce od mého těla a začal s nimi klepat. „Dobrý, můžeš se posadit,“ pronesl a odešel do vedlejší místnosti. Bylo slyšet, že pustil vodu a myl si ruce.

„Teď ty, Petro,“ řekl, když se vrátil. Vyměnily jsme si s mámou místa a já se konečně mohla podrbat a zažít úžasnou úlevu. Než Richard položil ruce na mámu, posunul pryč židli, na

které předtím seděl. Teprve poté se postavil vedle ní a přiložil jí ruce stejně jako mně na břicho a záda. Začala její půlhodina a já jsem mohla konečně odpočívat na velkém gauči vedle táty. „Jé, tatí, potřebuju čůrat,“ zašeptala jsem tátovi do ucha, aby to neslyšeli Richard ani máma. „Lucinko, tady ne. Počkej ven na benzínku, ano?“ odpověděl mi také šeptem. To nebyla slova, ve která jsem doufala. Takže ani těch třicet minut na pohodlné pohovce nebude taková senzace, pomyslela jsem si a zkrřížila nohy přes sebe.

Vzpomněla jsem si na jeden z mnoha turistických výšlapů, které jsme s rodiči často podstupovali. Táta mi po cestě vyprávěl o nekonečných možnostech našeho těla, které si lidé ani neuvědomují. „Tělo je pouhý nástroj naší mysli. Zvládne vše, co si mysl určí, ale lidi to neví, a tak hranice své mysli nikdy nedokážou překročit,“ vykládal, zatímco jsem pečlivě koukala pod nohy, jak mě učil. „A co tím přesně myslíš?“ zeptala jsem se, protože bez jasných příkladů jsem jeho slovům nerozuměla. „Třeba takový hlad, žízeň, potřeba jít na záchod,“ rozpovídal se o tom, jak jsou všechny naše potřeby jen výtvozem naší mysli a my se místo toho, abychom ji ovládali, stáváme jejich pouhými otroky. „Jsou lidé, kteří své potřeby vůbec neposlouchají a několik dní jen sedí v tichu – nenají se, nenapijí, ani si neodskočí na toaletu,“ vyprávěl dál a mě všechny ty informace naprosto ohromily. Řekla jsem si, že tento několikahodinový výšlap bude mým prvním tréninkem v umění mysli. Začínalo se mi chtít na malou, ale místo, abych si odskočila za strom, jsem se rozhodla, že to vydržím až domů. Po pár hodinách mě začalo bolet břicho a každý krok byl utrpením. „Já už trénuju,“ podělila

jsem se s tátou o tajnou informaci a ten se upřímně zasmál. „Tak schválně, co tvá mysl vydrží,“ zazubil se a další hodinu mi ze srandy štouchal prstem do břicha a vyprávěl všemožné příběhy spojené s vodou. Smál se a já s ním. Po několika dalších hodinách se už i on začal strachovat, když viděl, jak se plížím mnoho kroků za nimi a rukou si přidržuji břicho. „Nemusíš to zlomit hned, takový výcvik trvá mnoho let. Skoč si někam za strom,“ přemlouval mě, ale já se nedala. Určitě jen zkouší, jestli vyměknu, říkala jsem si v duchu a s vypětím všech sil jsem nesla svůj plný močový měchýř dál. Na záchod jsem si opravdu zašla až doma, ale celou noc mě pak bolelo břicho. Řekla jsem si, že příště zkusím raději nejíst, v tom už mám přeci jen větší praxi.

U Richarda jsem zbytek času znovu přemýšlela nad tátovými slovy o síle mysli a snažila se udržet močový měchýř v klidu. Pozorovala jsem mámu, jak její tělo v Richardových rukách slábne a sklání se k zemi. Zdálo se, že i ona každou minutou trpí a doufá, že ji Richard brzy pustí. V odrazu skleněné vitríny jsem viděla, jak bledne. Ke konci půlhodiny už byla úplně bílá a zdálo se, že bez Richardových rukou, které ji přidržovaly, by se skácela k zemi. Nerozuměla jsem tomu. Já jsem nic podobného nepocítovala, ale pochopila jsem, že tento zážitek rozhodl a další neděli přijedeme znovu.

Později mi máma vyprávěla, že jí při prvním léčení bylo tak špatně, že už dál jezdit nechtěla. Její nepříjemný stav byl ale pro rodiče jasným důkazem, že nám Richard opravdu dokáže pomoci. Po roce léčby jí Richard vysvětlil, že její nevolnosti měly

svůj důvod: „Nechtělás spolupracovat. Chtělás pryč z tohoto světa, celý tvoje tělo i mysl se mojí léčbě bránily. Bylas tak nešťastná, že tvoje podvědomí, ta část mysli, kde máš uložený všechny tvoje programy, bloky a traumata, pracovalo na tom, aby ses zničila. Pak jsem přišel já a snažil se ti pomoci. Dlouho ses bránila. Při léčení jsem se s tebou snažil mluvit na jiných úrovních, přesvědčit tě, abys tu s náma zůstala. Nezbyvalo mi nic jinýho, než tě dostat do stavu, kdy jsi byla na hraně vědomí. Dařilo se mi s tvým podvědomím komunikovat až ve chvíli, kdys šla do mdlob, protože se tvůj sebedestruktivní program na chvíli vypnul a konečně jsem se dostal k tobě – opravdové tobě.“

6

„Dojdi mi k babičce pro mouku,“ zamručela máma, zatímco jsem seděla u kuchyňského stolu a dopisovala úkol z matematiky. „Já teď nemůžu, musím to dopsat,“ pokusila jsem se její prosbu odrazit a doufala, že zkusí říct Nele. „Co je na tom tak těžkýho dojít mi pro mouku, kterou zrovna potřebuju?“ obořila se na mě. „To je tak těžký mi pomoci? Všechno si musím udělat sama.“

Co říkala dál, už jsem neslyšela. Došlo mi, jak byla moje reakce necitlivá. Pustila jsem z ruky pero a vyřítla se z kuchyně. „Nene, už běžím, mami,“ volala jsem za sebou, vyběhla jsem schody a vklouzla do světlého bytu. V obýváku seděl děda s pravou nohu nataženou přes konferenční stolek. Nohavici měl vytaženou až nad koleno, na které mu svítila velká lampa na kolečkách. Když ji táta přivezl, vysvětlil mi, že se jedná

o bioptronovou lampu. Světlo z lampy tak příjemně hrálo, že jsme s Nelou několikrát prosebně koulely očima, jestli bychom to mohly zkusit taky. Naše žádost byla ovšem razantně zamítnuta.

„Ahoj dědo,“ zavolala jsem do obývacího pokoje a zamířila do kuchyně. „Ahoj babi, mamka moc prosí, jestli bys jí nepůjčila trochu mouky,“ vypískla jsem milým hláskem. „Ježíš, to je jasný. Ale proč si pro ni taky nepřijde sama? Celý den ji nevidim a ona se ani nezastaví na kus řeči,“ brblala babička, zatímco hledala mouku ve spíži. „Tady máš, ale vzkaz jí, aby si pro ni příště přišla sama, ať s ní můžu taky prohodit pár slov. Vždyť já ji vidim míň než její sestru, a to bydlíme ve stejným domě. Markétka se aspoň staví na kafe, popovídat si. Taky tě, chudinko, nemusí pořád honit po těch schodech,“ vykládala zdlouhavě, když mi podávala pytlík mouky. Poslušně jsem přikývla a seběhla schody dolů. Ani mě nenapadlo vyřizovat cokoli z toho, co babička řekla. Za dobu, co jsem kličkovala mezi těmito dvěma zneprátelenými tábory, jsem moc dobře věděla, jaké vzkazy se nevyplatí předávat. Některá slova dokázala mámu rozzlobit a babičku rozbřečet.

„Mami, tady máš tu mouku. Babi tě pozdravuje,“ zkrátila jsem babiččin vzkaz. „Ale to je hrubá mouka, já jsem chtěla hladkou,“ vyštěkla máma, až jsem sebou leknutím trhla. „To jsem nevěděla, mami. Dala mi tuhle,“ snažila jsem se obhájit špatně doručenou zásilku. Netušila jsem, že mouka má víc druhů. „Tak se zeptám, když nevím, ne?!“ vyjela znovu a praskla našťavaně rukama do kuchyňské desky. „Tuhle mouku vezmi zpátky a přines hladkou,“ procedila máma mezi zuby a pokračovala v práci. Poslušně jsem přikývla a tentokrát už jsem brala schody po dvou. Vzala jsem za kliku a bez pozdravu

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zmanipulovaná**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.